

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ ТА НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ

Кафедра китайської філології

Курсова робота з китайської філології

на тему:

**ЗАСОБИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПАСИВНОГО СТАНУ В СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ ТА
УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ**

Студентки групи Кит12-21

факультету східної і слов'янської філології

денної форми навчання

Освітньої програми

Китайська мова і література та переклад,

західноєвропейська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.065 Східні мови

та літератури (переклад включно),

перша – китайська

Андрусінік Софії Євгенівни

Науковий керівник:

Доктор філологічних наук Костанда І.О.

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

ЗМІСТ

ВСТУП.....	Помилка! Закладку не визначено.
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВИВЧЕННЯ ПРИЙМЕННИКІВ У СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ МОВІ.....	Помилка! Закладку не визначено.
1.1 Специфіка сучасних аспектів дослідження прийменників у сучасній китайській мові	Помилка! Закладку не визначено.
1.2 Особливості класифікації прийменників у сучасній китайській мові.....	11
Висновки до розділу 1	15
РОЗДІЛ 2. СПОСОБИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИМЕННИКІВ 把 ТА 被 У СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ	17
2.1 Функціонування прийменників 把 та 被.....	17
2.2 Функціонування та використання пасивного стану у сучасній українській мові.	21
2.3 Порівняння використання пасивного стану в сучасній китайській та українській мовах.....	24
Висновки до розділу 2	26
ВИСНОВКИ.....	Помилка! Закладку не визначено.
论文摘要	31
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	Помилка! Закладку не визначено.

ВСТУП

В галузі мовознавства необхідно переглянути існуючі дані, розглядаючи їх з нової перспективи, враховуючи останні досягнення науки та еволюцію мови. Особлива увага приділяється проблемі взаємозв'язку між змістом і формою.

Пасивний стан - одна з важливих тем загального мовознавства. Проте, дослідження його використання ще не є достатнім. У лінгвістичній та логіко-філософській літературі відсутні загальноприйняті відповіді на питання, пов'язані з його використанням.

В сучасній лінгвістиці функціональна граматики визнається передовою, оскільки вона зосереджується на системно-структурній організації мови, дозволяючи аналізувати від значення до форми (функцій до структури). Особливість функціональної граматики полягає в тому, що вона будує описи на основі функціонально-семантичних функцій конкретної мови, а не на окремих рівнях та аспектах граматичної системи. Пасивний зворот відіграє важливу роль у лінгвістичних дослідженнях, оскільки вирішення цієї проблеми сприятиме розв'язанню інших питань, пов'язаних з розумінням мови та здатністю здійснювати адекватний переклад.

Дослідження пасивного стану в сучасній китайській мові необхідне для розкриття структури речення, оскільки пасивний стан є однією з основних властивостей речення і, відповідно, впливає на його структуру. Особливий інтерес представляє ще не повністю досліджене питання функціонування пасивного стану на синтаксичному та логіко-граматичному рівнях. У зв'язку з цим потрібно вирішити значне питання для формальної логіки: чи визначає якість речення характер його структури на синтаксичному або логіко-граматичному рівні, і як це впливає на використання пасивного звороту в обох мовах. Мета цього дослідження полягає в розкритті вищезазначених невирішених, але актуальних питань, пов'язаних з використанням пасивного звороту. Враховуючи принцип кумулятивних наукових знань, який передбачає висвітлення вже існуючих точок зору на проблему, перша частина присвячена

критичному аналізу основних граматичних та лінгвістичних концепцій. Граматична наука має значний обсяг матеріалу щодо засобів вираження пасивного звороту в мовах, зокрема в сучасній китайській та українській. Проте, є необхідність не стільки в дослідженні цього питання, скільки в систематизації засобів вираження пасивного звороту, розкритті спільних рис, основних етапів розвитку та порівнянні їх з засобами вираження пасивного звороту в сучасній українській мові. Це допоможе краще розуміти використання пасивного звороту при вивченні китайської мови.

Актуальність роботи спрямована на пошук закономірностей розвитку граматики в мові.

Метою роботи є розкриття функціональних особливостей пасивного стану в китайській та українській мовах.

Завдання дослідження:

- Обґрунтування теоретичних засад дослідження пасивного стану в китайській та українській мовах.
- Уточнення сутності поняття пасивного стану в сучасній китайській та українській мовах.
- Характеристика засобів вираження пасивного стану в сучасній китайській та українській мовах.
- Порівняння засобів використання та функціонування пасивного стану в сучасній китайській та українській мовах.

Об'єктом дослідження є пасивний стан у сучасній китайській та українській мовах.

Методи дослідження. Для досягнення поставленої мети передбачалося застосування теоретичних загальнонаукових методів, зокрема абстрагування, формалізації, індукції та дедукції, для огляду стану вивчення досліджуваної проблеми. Для виявлення основних функціональних особливостей засобів реалізації пасивного стану в сучасній китайській мові було використано функціональний аналіз.

Наукова новизна. Під час дослідження будуть приведені приклади засобів вираження пасивного стану як у китайській, так і в українській мовах. Це дозволить проілюструвати, як пасивний стан функціонує в обох мовах, що сприятиме українським студентам у подоланні труднощів у вивченні китайської мови. Зокрема, правильне використання пасивного часу в китайській мові. Виникла потреба порівняти використання пасивного стану в обох мовах та систематизувати релевантні значення та засоби їх передачі.

Практичне значення: наша робота може стати корисним джерелом для студентів, які бажають підвищити свій освітній рівень у вивченні пасивного звороту в китайській та українській мовах.

Матеріали: Для нашої роботи будуть використані вирази, відібрані з роману "Гаррі Поттер" Дж.К. Роулінг, за допомогою наскрізної вибірки. Загальний обсяг ілюстративного матеріалу становить 6 сторінок та

Структура. Курсова робота містить вступ, два розділи та висновок. У вступі обґрунтовується актуальність проблеми, формулюються цілі та завдання. Перший розділ включає критичний огляд джерел щодо використання прийменників 把 та 被 у системі частин мови китайської мови. Також уточнюється поняття пасивного стану в китайській та українській мовах, а також засоби його вираження в реченні. У другому розділі розглядається функціонування прийменників 把 та 被 в китайській мові та засоби вираження пасивного стану в українській мові. Нарешті, у висновку підводяться підсумки проведеного дослідження.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВИВЧЕННЯ ПРИЙМЕННИКІВ У СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

Китайська мова вважається однією з найскладніших у світі. Її граматику досліджували багато вчених, як китайські, так і західні. Протягом багатьох століть, а навіть тисячоліть, формувалася грамика китайської мови. Вивчення прийменників у сучасній китайській мові стає предметом глибокого інтересу для лінгвістів з усього світу. Враховуючи складність граматики однієї з найскладніших мов та її унікальну структуру, розгляд цієї теми набуває особливого значення для вивчення мовних структур та міжкультурної комунікації. Теоретичні основи дослідження прийменників у китайській мові відкривають широкі перспективи для розуміння механізмів мови та розвитку лінгвістики.

Таким чином, перед вивченням граматичних категорій будь-якої мови необхідно провести аналіз граматичної системи цієї мови з синтаксичного та морфологічного погляду та визначити її основні особливості та характеристики.

1.1 Специфіка сучасних аспектів дослідження прийменників у сучасній китайській мові

Лі С.Н. Томпсон у своїх дослідженнях докладно проаналізував систему частин мови в китайській мові, зосереджуючись на прийменнику 把. Він зауважив, що цей прийменник часто вживається в сучасній китайській мові. Зазвичай він вказує на предмет, над яким відбувається дія, який вже відомий співрозмовнику. У разі, коли прямий додаток вводиться за допомогою прийменника, він розміщується на початку або середині речення, перед підметом і присудком.

Слід відзначити, що в китайській мові присудок, прислівники, заперечення та інші службові слова (наприклад, 不, 没, 也, 就, 才, 还 та інші), а також модальні дієслова розміщуються перед прийменником 把, так само, як і перед прийменником 在, а не перед основним дієсловом. У реченнях з прямим додатком за допомогою 把, можливість або неможливість дії виражаються лише модальними дієсловами 能 і 不

能. Важливо зазначити, що в китайській мові дієслово не єдиний присудок речення і не відокремлюється так різко від інших частин мови, як у європейських мовах. Крім дієслова, в китайській мові присудком може бути також прикметник, тому дієслово і прикметник об'єднуються в одну загальну категорію - категорію предикатива, і це є подібним до об'єднання прикметника з іменником, числівником та займенником в категорію імені в українській мові.

Основні особливості китайського дієслова, які також характерні для прикметника, не означають, що між цими двома частинами мови немає різниці. Хоча у них є спільні риси, кожна з них має свої власні граматичні відмінності.

Одна з основних різниць між дієсловом і прикметником полягає в їхній функції у реченні. Дієслово може виконувати роль присудка, але ніяк не може виступати як означення. У той час як дієслово може бути частиною присудка, прикметник завжди функціонує як означення.

Дієслово також відрізняється від прикметника тим, що може мати додаток після себе (прямий чи непрямий, з прийменником або без нього), або після нього може йти іменна частина присудка. Проте прикметник не може мати додатка або іменної частини присудка після себе.

У випадках, коли після присудка-прикметника йде іменник, він завжди позначає приналежність особи або предмета, що означається підметом, і вказує на частину або сторону цієї особи або предмета, до якої поширюється якість, виражена прикметником. Окрім доповнення, дієслово може мати модифікатори, які вказують на результат дії або напрямок руху. Ці модифікатори можуть бути службовими або значущими морфемами, які доповнюють сенс дії. Дієслово також має свою систему рахункових слів і може поєднуватися з певними службовими дієсловами, які вказують на напрямок руху відносно особи, що говорить.

Прийменник "把" походить від дієслова, що означає "брати" або "взяти". Оскільки цей смисловий відтінок зберігається у прийменнику, використання прямого додатка разом з цим прийменником можливе тоді, коли дія, що виражає дієслово, пов'язана з активною діяльністю суб'єкта. Це відбувається, коли відбувається активний вплив на об'єкт або коли дія пов'язана з певними зусиллями.

Більшість дослідників вважає, що основна функція конструкцій з "bei" (被) полягає в описі ситуацій як негативних або з негативними наслідками [Li & Thompson 1981]. Серед китайських лінгвістів панує думка, що цю негативну конотацію конструкція "bei" (被) запозичує від значення самого ієрогліфа "被". Однак інші пасивні конструкції китайської мови, що включають каузативні маркери, хоч і не використовують "bei" (被), також мають виражений негативний відтінок.

Люй Веньхуа вказує на те, що конструкція "被" може вживатися в контекстах, які мають нейтральне або позитивне забарвлення, такі як об'єктивний опис подій, належність або призначення на певну посаду, похвала від оточуючих, переживання радісних емоцій або утвердження позитивного настрою.

У загальних рисах, дослідження пасивного стану спрямоване на наступні аспекти:

1. Визначення того, як пасивний стан функціонує в реченні.
2. Порівняння синтаксису і семантики різних маркерів пасивного стану.
3. Аналіз проблеми асиметрії між синтаксисом і семантикою пасивного стану.

Деякі з цих аспектів були не досліджені або навіть не порушувалися. Це може пояснюватися складністю самої проблеми використання пасивного стану в мові. Проте вивчення цього явища має певне практичне значення в лінгвістиці, враховуючи значну частотність використання пасивних конструкцій в мові.

Кількість теорій та розбіжності у поглядах на властивості прийменника 把 залишаються вражаючими, і, незважаючи на увагу, що приділяється дослідженню

сутності 把, остаточної, єдиної думки щодо її природи не досягнуто. У сучасній китайській мові спостерігається тенденція перетворювати деякі дієслова цього типу на прийменники повністю. Цей процес можна розділити на два основні етапи. Спочатку дієслово використовується як повноцінна мовна одиниця, одночасно набуваючи службового значення. Коли дієслово використовується у своєму основному значенні, його можна морфологічно оформити, і тон слова при цьому залишається, тобто відсутні розбіжності з іншими звичайними дієсловами. Проте, коли ці дієслова використовуються як прийменники, вони можуть бути позбавлені окремого тона і не мати морфологічного оформлення.

На наступному етапі виділяються дієслова, які вже повністю перейшли у категорію службових слів. У цьому випадку слово не може мати морфологічного оформлення і часто не має індивідуального тону, а лише наслідує тон основного дієслова. Китайський мовознавець Чжао Юньпін поділив прийменники на різні категорії, кожна з яких має свої смислові та синтаксичні особливості. Він надає найбільш повний та детальний опис ролі прийменників у китайській мові у своїй праці.

Вісім категорій прийменників можна класифікувати за їх функціональними характеристиками: приклади

1. Часові відносини: прийменники, що визначають часові аспекти подій або дій.
2. Просторові відносини: прийменники, що описують місцезнаходження або напрямок руху.
3. Способи та методи: прийменники, що вказують на способи чи методи виконання дії.
4. Причинні відносини: прийменники, які позначають причинно-наслідкові зв'язки.
5. Цільові відносини: прийменники, що вказують на мету або ціль дії.

6. Суб'єктно-об'єктні відносини: прийменники, які виражають взаємодію між суб'єктом і об'єктом дії.

7. Порівняння: прийменники, що використовуються для порівняння між двома об'єктами.

8. Виключення: прийменники, які вказують на виняток або виключення з загального правила.

Прийменники в китайській мові можуть становити деяку складність під час досліджень. По-перше, у сучасній мові вони існують паралельно з дієсловами, з яких вони виникли, і між ними залишається тісний смисловий зв'язок, що іноді ускладнює їхнє чітке відокремлення. Деякі прийменники також можуть зберігати синтаксичні властивості дієслів, що додатково ускладнює їхнє використання в реченні. По-друге, багато прийменників дієслівного походження можуть співпадати з модифікаторами складних дієслів.

Отже, у китайській мові досягнення результату дії позначається за допомогою дієслів результативного виду, що відповідають українським дієсловам доконаного виду, наприклад: "花上" "huashang" - витратити. Багато дослідників у цій області зосереджуються на трьох основних темах: 1) визначення сфери дії та фокусу пасивного стану та вивчення їх збігу; 2) порівняльні дослідження синтаксису і семантики маркерів пасивного стану "把" та "被"; 3) аналіз пасивних конструкцій та розгляд проблеми асиметрії синтаксису і семантики прийменників "把" та "被".

Незважаючи на те, що пасивні конструкції існують у більшості мов, відомих нам сьогодні, способи вираження значення пасивності можуть сильно відрізнитися. Більшість помилок у використанні пасивних конструкцій зазвичай не пов'язані з неправильною будовою конструкції, а скоріше з несприйняттям її природної мовної функції. Деякі дослідники, зокрема Хань, вказують на мовну інтерференцію як причину цього явища.

З іншого боку, інші дослідження, проведені, наприклад, Донгом Данлінгом, показують, що носії української та англійської мов занадто часто використовують конструкції з "被", оскільки їм складно засвоювати не лише саму структуру конструкції, але й її прагматичну функцію передачі суб'єктивної оцінки мовця. Українська та англійська мови мають пасивні конструкції, які семантично нейтральні, що робить складнішим їх розуміння та використання.

Отже, на підставі усіх цих фактів можна зробити висновок, що основною функцією конструкцій з "被" є вираження суб'єктивного ставлення мовця до описаного явища. Це пояснює різні семантичні варіанти використання цих конструкцій, від негативних до позитивних. Розуміння прагматичної функції пасивних конструкцій також сприяє їх кращому засвоєнню під час вивчення китайської мови.

Варто додати, що на етапах вивчення пасивного стану в сучасній китайській мові лінгвісти враховують особливості цієї проблеми, відображені в мові, а також використовують традиційні методи розвитку китайського мовознавства.

1.2 Особливості класифікації прийменників у сучасній китайській мові

Функціонування пасивних конструкцій у реченні описано у працях різних вчених, таких як В. Сімович(5), О. Синявський(6), О. Курило(7), М. Гладкий(8), Є. Тимченко(9), М. Сулима(10), Л. Булаховський(11), Н. Завгородній(12), Ф. Смагленко(13), О. Мельничук(14), В. Русанівський(15), Л. Олексієнко(16), Г. Півторак(17), І. Вихованець(18), Н. Непийвода(19), К. Городенська (20)та інші.

У традиційних граматиках української мови тему станової протистави розглядають подібно до граматик російської мови. Анатолій Загнітко найчіткіше сформулював цю концепцію, зауваживши, що «стан, разом з категоріями виду, часу та способу, є власне дієслівною категорією і належить до загальнодієслівних, словозмінних категорій, виявляється у протиставленні форм активного і пасивного станів. Відповідні форми стану відрізняються лише граматичним (становим)

значенням, змістове значення у них залишається незмінним. Українське мовознавство зазвичай включає до пасивних конструкцій речення з присудками у формі дієслів 3-ї особи на -ся, з пасивними дієприкметниками на -ний, -тий, а також предикативними формами на -но, -то.

М. Я. Плющ (19) зауважує, що ознака пасивності в синтаксичних конструкціях чітко проявляється тільки у тричленних структурах речення з дієсловом пасивного стану на -ся або пасивним дієприкметником у предикативній функції, які пов'язані з формою орудного відмінка іменників (займенників), що позначають істоту.

Також поширена думка, що до пасивних конструкцій не належать речення з предикативними формами на -но, -то, які відповідають неперехідним дієсловам недоконаного та доконаного виду, оскільки такі речення не мають станових відношень із активними особовими конструкціями.

Нещодавно з пасивних конструкцій були виключені ті, в яких містяться дієслова недоконаного виду з постфіксом -ся. Це рішення було прийнято на підставі того, що в українській мові "ці конструкції, на відміну від інших слов'янських мов, опинилися на крайній периферії" - за словами І. Вихованця. У нашій роботі ми будемо вважати речення з дієсловами на -ся, пасивними дієприкметниками на -ний, -тий, а також з предикативними формами на -но, -то пасивними конструкціями. Це обумовлено тим, що ці конструкції перебувають у трансформаційних відносинах з активними конструкціями, в них може бути присутнім або можливим вжиток орудного відмінка дієвої особи, а головна увага зосереджена на дії чи стані.

Форми дієслів на -но, -то є одним з основних дієслівних утворень, оскільки вони пов'язані з дієсловом за семантикою, формально-граматичними та семантико-синтаксичними характеристиками. Свідченням про їх дієслівний характер є їхня валентність, оскільки вони зберігають всі валентні позиції своїх вихідних дієслів, за винятком однієї – суб'єктної. Роботи Олени Курило, Сергія Смеречинського та Григорія Півторака демонструють, що конструкції з дієслівними формами на -но, -то доконаного виду мають значення, пов'язане з завершенням дії та переходом у

результатовий стан. Це відрізняє їх від конструкцій зі спільнокореновими пасивними дієприкметниками доконаного виду, які передають значення результативного стану як наслідок завершеної дії. Таким чином, некоректно вважати конструкції з дієслівними формами на -но, -то результативними, оскільки вони передають значення дії, а не стану.

Отже, в українській мові існують два типи конструкцій. З одного боку, це активні конструкції з особовими формами дієслів недоконаного й доконаного виду, які включають означено-особові, неозначено-особові та узагальнено-особові речення, а також конструкції з дієслівними формами на -но, -то. З іншого боку, це результативні конструкції з пасивними дієприкметниками доконаного виду. Ці два типи конструкцій відповідають різним мовним ситуаціям, тому не можна встановлювати між ними станової протистави в рамках універсальної теорії стану. Вони можуть порівнюватися та перетворюватися одне в одне, але не можуть розглядатися як результат "трансформації актив ↔ пасив".

Пасивні конструкції відмінюються від активних у співвідношенні між виконавцем дії та об'єктом дії, що виражається через структуру речення з центральним дієсловом активного або пасивного стану. Зауваження В. М. Русанівського стосується того, що варіантними значеннями у цьому контексті є актив та пасив, тоді як незмінним є реалізація дії її виконавцем.

Деякі мовознавці вважають, що у пасивних конструкціях суб'єкт займає вторинне положення, що не відповідає природі живого мовлення, де суб'єкт разом із своєю дією становлять центральну частину повідомлення.

Вплив російської мови на українську синтаксичну структуру виник через тривале перебування України в складі Російської імперії. Цей вплив став причиною включення окремих рис російської мови, зокрема різних типів пасивних конструкцій, у синтаксис української мови.

Пасивні конструкції вже закріпилися в російській "книжній" мові у той період, коли роль пересічної особистості в суспільному житті імперії була дуже обмеженою, а індивідуальність знижувалася в офіційних бюрократичних відносинах. Довге

перебування під впливом церковнослов'янської мови також спричинило орієнтацію російської мови на книжний стиль, тоді як українська мова традиційно була орієнтована на живе народне мовлення.

Наприклад, такі конструкції, як "Дім будується теслями", "Садиба подарована батьком", "Йому доручено важливе завдання", не є типовими для української мови, оскільки вона має інші традиції вираження ідей та семантичних нюансів у синтаксисі, зауважує Непийвода Н.Ф(19).

Пасивні конструкції завжди можуть бути перетворені на активні, що свідчить про їх синонімічне семантико-синтаксичне співвідношення. Актив та пасив утворюють "двочленну опозицію", причому сильнішим членом цієї опозиції виступає пасив. В активній конструкції дія спрямована на суб'єкт, в той час як у пасивній - на об'єкт.

Ця взаємодія є протилежними полюсами певного поняття, аналогічно до протиставлення простих та складних речень, двоскладних та односкладних, повних та неповних речень, конструкцій з прийменниками та без них, відкритих та закритих синтаксичних зв'язків тощо. Кожен з цих елементів є протилежним один одному, але не є периферійним. Використання неповних речень обмежене стилістично, бо вони зазвичай характерні для розмовного або художнього стилю, але їх не можна вважати периферійними синтаксичними конструкціями.

Структура пасивної конструкції у слов'янських мовах виражена трикомпонентністю, оскільки вони можуть існувати як трансформації відповідних активних конструкцій, що складаються з називного відмінка (діяч), перехідного дієслова (яке позначає активну дію) та знахідного відмінка (об'єкт дії). Наприклад: "Злий собака охороняє територію" перетворюється на "Територія охороняється злим собакою", а "Учитель зачитав текст" стає "Текст зачитаний вчителем".

Активна і пасивна трансформації є різновидом взаємопов'язаних предикативних конструкцій. Ця взаємозалежність полягає в тому, що одна конструкція може бути перетворена у іншу і навпаки. Іншими словами, при переході від активної конструкції

до пасивної у семантичному плані логічний суб'єкт стає об'єктом, а формально підмет перетворюється на додаток у орудному відмінку, а прямий додаток - на підмет. Тричленній пасивній конструкції завжди відповідає активна конструкція, у якій присудок виражений перехідним дієсловом у особово-часовій формі.

Висновки **до** **розділу** **1.**

Отже, у китайській мові конструкції з bei 被 використовуються для опису ситуацій з негативним відтінком або негативними наслідками. Інші пасивні конструкції, що містять каузативні маркери, можуть також мати виражений негативний відтінок, хоча не використовують bei 被. У сучасній мові прийменники та дієслова, від яких вони походять, функціонують паралельно, зберігаючи тісний смисловий зв'язок між собою. Це може ускладнювати їхню чітку розмежування в реченні. Крім того, багато прийменників мають спільні синтаксичні властивості з дієсловами, що ще більше ускладнює їх позицію в реченні. Більшість прийменників також можуть співпадати з модифікаторами складних дієслів.

Для вираження пасивного стану в реченні прийменник 被 може бути замінений іншими прийменниками, такими як 给, 叫, 让. Вибір конкретного показника пасиву залежить від діалекту, який використовують мешканці Китаю у різних регіонах або провінціях. Порівнюючи 被 з трьома іншими прийменниками, можна відзначити, що основна відмінність полягає в тому, що 被 сам по собі не має власного значення. Іншими словами, він є функціональним або граматичним допоміжним словом, яке не несе самостійного значення, крім функції, яку воно виконує у пасивній конструкції.

З урахуванням усіх вищевикладених фактів можна зробити висновок, що основною функцією цих конструкцій є вираження суб'єктивного ставлення мовця до описуваного. Крім того, на нашу думку, варто визнати, що українська мова не має відповідної морфологічної категорії стану. Цей факт потрібно закріпити

термінологічно, відмовившись від вживання таких термінологічних словосполучень, як "пасивний стан", "результатив" (традиційно пасивний стан), "пасивний (результатовий) стан", оскільки вони створюють неправильне уявлення про справжню типологічну структуру української мови та її самотні синтаксис. Українська мова ґрунтується на традиціях української народної мови, які не передбачають таких книжних елементів, як активні дієприкметники від перехідних дієслів недоконаного виду та пасивні конструкції.

Розділ 2. СПОСОБИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИМЕННИКІВ 把 ТА 被 У СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ

Прийменники 把 (bǎ) та 被 (bèi) є ключовими елементами синтаксичної структури сучасних китайської та української мов. Ці прийменники виконують важливі функції у виразі пасивного стану та активного дієслова в обох мовах, але їх реалізація та вживання може відрізнятися залежно від культурних, синтаксичних та семантичних особливостей кожної мови.

У цьому дослідженні ми розглянемо способи реалізації прийменників 把 (bǎ) та 被 (bèi) у сучасних китайській та українській мовах. Ми дослідимо їхні функції, синтаксичні особливості та семантичні відтінки в обох мовах, а також звернемо увагу на можливі відмінності та схожості у їхньому вживанні. Розуміння цих прийменників у контексті китайської та української мов допоможе нам краще оцінити їх роль у формуванні синтаксичних конструкцій та виразі пасивного та активного способів дії в обох мовах.

2.1 Функціонування прийменників 把 та 被

Конструкції з прийменниками 把 (bǎ) та 被 (bèi) часто використовуються разом, оскільки їх розглядають як дві взаємопов'язані моделі, що виконують специфічні функції. Обидві конструкції представляють варіанти канонічного порядку суб'єкт – дієслово – об'єкт: у разі з 被, який зазвичай виступає як об'єкт, перетворюється на суб'єкт речення, тоді як у разі з 把, об'єкт переміщується і стає об'єктом впливу. Отже, суб'єкт, який визначається при 被, зазвичай відповідає об'єкту при 把.

他把笔记本电脑放在桌子上。Tā bǎ bǐjìběn diànnǎo fàng zài zhuōzi shàng.

Він поклав ноутбук на стіл.

他笔记本电脑放在桌子上。

Основна функція конструкцій з прийменником bei 被 полягає у тому, щоб описати ситуацію як негативну або з негативними наслідками. Негативне забарвлення цих конструкцій bei 被 віддзеркалюється в їх семантиці та походить від значення самого прийменника 被. Хоча інші пасивні конструкції китайської мови, які використовують каузативні маркери, не використовують bei 被, вони також мають подібний негативний відтінок.

1. 他的手机被偷了。Tā de shǒujī bèi tōu le

Його телефон був викрадений.

2. 他的手机被他自己忘在公共汽车上。Tā de shǒujī bèi tā zìjǐ wàng zài gōnggòng qìchē shàng

Його телефон був забутий в автобусі ним же.

У першому реченні використано bei 被, що надає негативного забарвлення ситуації (вкрадено). У другому реченні відсутній bei 被, але ситуація також може розглядатися як негативна (забув).

Оскільки використання пасиву часто вказує на негативне становище об'єкта, перекладачі зіткнулися з деякими труднощами у відтворенні цієї особливості при його перекладі.

По-перше, речення з пасивною конструкцією може сприйматися як негативне або образливе, навіть якщо саме дієслово має нейтральне значення.

Наприклад, дієслово "виявити" (发现 fāxiàn) має значення помітити, знайти або відкрити щось. Однак, через використання пасивної конструкції з 被, ми розуміємо, що для мовця дана ситуація є небажаною, і він намагається уникнути її.

Українське речення також відображає негативне ставлення та небажану ситуацію. Безперечно, це вказують і розділові знаки в кінці речення, які додають можливість підтвердити бажання уникнути події.

Отже, обидва речення демонструють пасивний стан через використання пасивних конструкцій, що підсилює враження негативної ситуації.

Крім того, існують приклади, де наявність bei 被 не є обов'язковою. Речення залишаються правильними як з bei 被, так і без нього, без зміни структури. Варіанти без bei 被 є семантично пасивними і об'єктивно описують ситуацію, тоді як варіанти з bei 被 передають ставлення мовця до цієї ситуації як до небажаної, виражаючи суб'єктивну оцінку.

3. 钥匙丢了 Yàoshi diū le Ключі втрачені.

4. 钥匙被丢了 Yàoshi bèi diū le Ключі втрачені.

У першому реченні китайської мови мовець виражає нейтральне ставлення до ситуації, тоді як у другому реченні чітко виражається негативне ставлення через використання прийменника 被 (bei), який підкреслює пасивний характер дії і негативний відтінок. У порівнянні з українською мовою обидва речення залишаються однаковими, тому ми не можемо однозначно зрозуміти ставлення мовця до ситуації.

Аналізуючи семантику конструкцій з 被 bei, можна зробити висновок, що, подібно до конструкцій з 把, вони виражають високу активність агента. Це підтверджується наступними прикладами:

饭被狗吃了。 Fàn bèi gǒu chī le.

书被他拿走了。 Shū bèi tā ná zǒu le.

Як було вказано раніше, для вираження пасивного стану у китайській мові можна використовувати не лише прийменник 被, а також інші прийменники, такі як 给, 叫, 让. Слово «给» перекладається як "давати", "передавати", "віддавати" і виступає показником, який стоїть перед непрямым додатком.

明天我们去超市给你买一些水果。Míngtiān wǒmen qù chāoshì gěi nǐ mǎi yīxiē shuǐguǒ.

Завтра ми поїдемо в супермаркет купимо тобі фрукти.

我昨天去书店给自己买了几本新小说。Wǒ zuótiān qù shūdiàn gěi zìjǐ mǎi le jǐ běn xīn xiǎoshuō.

Я вчора пішла до книгарні і купити собі декілька романів.

Як бачимо, у перекладі на українську мову ми не використовуємо слово "давати" для перекладу 给, проте ми розуміємо пасивний стан щодо об'єкта, над яким виконується дія. В другому реченні ми не можемо перекласти «给自己买了几本新小说» як «дати собі купити декілька романів», адже розуміємо що роголик отримує дію, що стосується його, у пасивній формі завдяки 给.

«让» - це дієслово в китайській мові, яке означає "дозволяти", "змушувати", "просити". В контексті речення це слово вказує на те, що хтось дозволяє або прохає когось зробити щось.

让我想一想 Ràng wǒ xiǎng yīxiǎng

Дозвольте мені подумати.

Розглянемо далі функціонування прийменника 被 у реченні. Приклад не може бути використаний у пасивній конструкції з bei 被, оскільки семантика дієслова "втрачати" з його низькою волітивністю та "звинувачувальним тоном" суперечать один одному. Однак ми вважаємо, що даний приклад чітко показує, що агенс конструкцій bei 被 відрізняється дуже високою волітивністю. Але волітивність агенса далеко не означає обвинувачення з боку мовця, а просто вказує на високу ступінь перехідності висловлювання.

1. 他忘了钱包。Tā wàngle qiánbāo. Він забув гаманець.

2. 他把钱包忘了。Tā bǎ qiánbāo wàngle . Він забув свій гаманець.
3. 钱包被他忘了。Qiánbāo bèi tā wàngle. Гаманець був забутий ним.

На нашу думку, суб'єктивне ставлення мовця до описуваної ситуації може вказувати на наявність звинувачення, проте, звинувачувальний тон характеризує далеко не всі пасивні конструкції з bei 被, а лише деякі з них, тому цей аналіз не може служити поясненням для більшості конструкцій з bei 被. Однак це має право на існування.

Отже, базуючись на цих трьох прикладах, можна помітити, що наявність в китайському реченні конструкцій з 把 та 被 може чітко відображати ставлення мовця до ситуації, крім того, що вони вказують на пасивний стан.

2.2 Функціонування та використання пасивного стану в українській мові.

Як було вище зазначено, речення з предикативними формами на -но, -то, які відповідають неперехідним дієсловом недоконаного та доконаного виду, не можуть вважатися пасивними конструкціями, оскільки вони не встановлюють станових відношень з активними особовими конструкціями. Наприклад: "Скільки ходжено по світах", "Немало переплакано за життя" - у таких реченнях предикативні форми не можуть бути пов'язані з активними конструкціями. На відміну від цих прикладів, пасивні конструкції з предикативними формами на -но, -то, які утворені від перехідних дієслів, співвідносяться з активними конструкціями (неозначено-особовими реченнями). Наприклад: "До аналізу також було залучено граматики XIX ст." можна перефразувати як "Ми також залучили граматики XIX ст. до аналізу".

Пасивні конструкції протиставляються активним за їх співвідношенням між виконавцем дії та об'єктом дії, що знаходить своє вираження у структурі, центром якої є дієслово активного чи пасивного стану. Варіантними значеннями виступають актив і пасив, а інваріантним - реалізація дії її виконавцем.

В активних реченнях логічний суб'єкт і граматичний підмет співпадають: автор написав книгу; в пасивних конструкціях суб'єкт та граматичний підмет не співпадають: книга написана автором.

У пасивній конструкції, суб'єкт, який здійснює дію, стає додатком (лікарем, учнем), тоді як об'єкт дії перетворюється на підмет (рецепт, завдання). Неспівпадіння логічного суб'єкта з граматичним підметом призводить до акцентування уваги на об'єкті, тоді як суб'єкт дії стає менш помітним.

Таким чином, у пасивних конструкціях відбувається зниження комунікативного статусу основного учасника події - суб'єкта дії, який раніше був в позиції вихідного підмета, оскільки тепер ця роль передана іншому учасникові - об'єкту дії.

Крім того, у пасивних конструкціях суб'єкт зазвичай відходить на другорядне місце. Зазвичай, у більшості випадків, активна конструкція є більш виразною, ніж пасивна: "Мама приготувала суп" - "Суп приготований мамою". Активні конструкції є характерною рисою синтаксису сучасної української літературної мови та загальнонародної української мови в цілому.

Українське речення має підмет, який виступає виконавцем дії, додаток, який є об'єктом дії, і присудок, що описує дію, спрямовану на об'єкт. Зазвичай присудок в таких реченнях утворюється за допомогою дієслова в 3-й особі однини або множини.

Отже, активна конструкція - це конструкція, у якій присудок описує дію, спрямовану на об'єкт, що в реченні є додатком.

В українській мові завжди активний стан переважає над пасивним.

Відповідно до попереднього розділу, пасивні конструкції, що закінчуються на -ся, характеризуються тим, що об'єкт дії подається у формі називного відмінка, а суб'єкт дії відсутній: кава вариться, якість гарантується. Згідно з вищезгаданими вказівками, слід використовувати такі конструкції лише у випадках, коли є суб'єкт дії: каву варить тато, якість гарантується виробником.

Трикомпонентні пасивні конструкції з дієсловами пасивного стану на "-ся" відрізняються тим, що логічний суб'єкт, який, за змістом, повинен бути підметом, знаходиться в орудному відмінку, а не в називному, і стає додатком. Натомість, логічний об'єкт, на який фактично спрямована дія, і який мав би бути додатком, стає підметом. Наприклад:

Задача вирішується учнем.

Дієслово «Вирішити» можна вживати лише як зворотнє: вирішити питання. Тому це речення варто зробити активним:

Учень вирішує задачу.

Пасивні конструкції з дієсловами недоконаного виду пасивного стану на "-ся" відрізняються тим, що вони не містять логічного суб'єкта. Наприклад: "Г Відповідальність покладається на батьків".

Ці речення лише наголошують на події (що відбулася чи відбудеться) або на процесі (що тривав, триває, триватиме). Такі пасивні конструкції також штучні та неприродні. Якщо йдеться про подію, то замість двокомпонентної пасивної конструкції треба вживати форми на "-но" або "-то", які саме передають результативність виконаної дії: "Відповідальність покладено на батьків".

Трикомпонентні та двокомпонентні конструкції з пасивним дієприкметником типу "гроші видані банком" і "гроші видані" є виявом іменного характеру викладу, невластивого українській мові. Крім того, через відсутність дієслів-зв'язок часто буває важко зрозуміти, яку функцію виконує пасивний дієприкметник: присудка чи означення. Наприклад:

Зарплата отримана менеджером.

Тут дієприкметник "отримана" виступає в ролі присудка, а "менеджером" вказує на агента дії.

Зарплата отримана.

Тут дієслово «отримана» виконує роль присудка.

Так, в українській мові не звичайно використовувати конструкції, де діяч позначається в орудному відмінку. Проте, додаток може бути в орудному відмінку, коли він вказує на знаряддя і відповідає на питання "чим?", а не "ким?".

2.3 Порівняння використання пасивного стану в сучасній китайській та українській мовах.

Ми вважаємо, що конструкції з 被 bei не завжди несуть відтінок непередбаченого результату, який може бути досягнутий. Зауважимо, що значення "важко досягнутого" результату може виникати не тільки через конструкції з 被 bei, але також через використання прислівників "到底" (нарешті) і "终于" (врешті-решт), а також фрази "这是真的" (насправді). Наприклад, якщо взяти приклад (b) "饭终于被煮好了", то без прислівника "终于" конструкція "饭被煮好了" буде граматично неправильною.

Тобто, дане речення може вживатися з пасивним маркером тільки у разі наявності прислівника "врешті-решт", який передає ставлення мовця до дії як до довгоочікуваного та важко виконуваного. Незважаючи на те, що розглянуті вище підходи до аналізу bei 被 значно різняться, всі вони вказують на наявність суб'єктивного ставлення мовця до описуваної ситуації.

Часто прийменнику 被 bei надають негативне значення через його використання у ситуаціях, що виникли незаплановано, небажано, або для опису нещасних випадків. Модель конструкції з 把 ba є синтаксичною структурою, яка містить три невід'ємних компоненти: каузатор, той, кого/що казують, і стан каузації – дії. Зазвичай, каузатором виступає людина, тобто жива істота, яка несе відповідальність за власні дії, тому для вираження дії використовують акціональні дієслова, наприклад:

她仔细地把信封打开了。(Tā zǐxì de bǎ xìnfēng dǎkāi le.)

Конструкція з 被 також виражає керування в тій самій манері що і конструкція з 把. А отже речення з 被 описує подію у якій об'єкт стикається, контролюється чи керується суб'єктом тим чи іншим чином. Так само як і у випадку з 把 використовують дієслова які не сигналізують про керування навіть якщо вони мають негативне значення обидві конструкції використовуються щоб позначити, що один предмет виконує дію над іншим.

门被他锁上了。Mén bèi tā suǒ shàng le. Двері були зачинені ним.

菜被猴子吃了。Cài bèi hóuzi chī le. Овочі були з'їдені мавпою.

Українська мова використовує граматичну категорію стану дієслова, яка визначає відношення дії до суб'єкта та об'єкта у реченні. Стан дієслова залежить від ролі підмета у реченні: чи сам підмет виконує дію, чи з ним щось відбувається, чи підмет зацікавлений у дії.

Мова дієслів на українській виражається через граматичну категорію стану, що вказує на зв'язок між дією, підметом та об'єктом. Цей стан може бути обумовлений роллю підмета в реченні: чи він сам здійснює дію, чи щось відбувається з ним, чи він цікавиться результатом дії. Пасивний стан мають неперехідні дієслова з постфіксом -ся, які лексично та граматично співвідносяться з дієсловами активного стану. Вони позначають дію, спрямовану на об'єкт, який виступає підметом у реченні. Реальна дійова особа в таких пасивних конструкціях стає додатком, вираженням іменником в орудному відмінку без прийменника.

Проект розробляється інженерами.

Дім будується будівельниками.

Як бачимо, конструкцію з 把 та 被 можна використовувати не завжди. У реченні з дієсловом пасивного стану реальний виконавець дії може й не згадуватися. Пасивний стан може бути виражений також пасивним дієприкметником, неособовою

формою предикативного дієприкметника на -но, -то, утвореними від перехідних дієслів:

Компанія заснована.

Двері зачинені

При перекладі з китайської мови, речення з прийменником 被 часто доцільніше передавати українською як звичайне активне речення.

Висновки до розділу 2

Нам невідомі наукові праці з китаєзнавства, що детально аналізують усі аспекти прийменникових слів. Проте, ми вважаємо, що китайські прийменники, хоча й є найменш морфологізованою частиною мови, мають значний потенціал для виявлення їхніх властивостей, особливо у художньому та публіцистичному стилях китайської мови. Крім того, порівнюючи синонімічні ряди прийменникової лексики в українській та китайській мовах, ми помічаємо, що синонімічний ряд китайських прийменників є значно довшим.

Як вже було зазначено, конструкції з 把 та 被 досить часто поєднуються, оскільки вони є двома тісно взаємопов'язаними моделями, що виконують спеціальні функції. Обидві конструкції є варіаціями канонічного порядку суб'єкт – дієслово – об'єкт: у випадку з 被, те, що зазвичай є об'єктом, стає суб'єктом речення; у випадку з 把, об'єкт змінює своє місце і виступає як об'єкт впливу. Таким чином, суб'єкт 被 зазвичай відповідає об'єкту 把.

Для позначення пасивного стану, прийменник 被 у реченні може замінюватися іншими прийменниками, такими як: 给, 叫, 让. «给» - це дієслово зі значенням «давати, передавати, віддавати», яке використовується перед непрямим додатком.

Крім того, наявність у китайському реченні конструкцій 把 та 被 не тільки вказує на пасивний стан, але й чітко передає ставлення мовця до ситуації.

Отже, можна дійти висновку, що прийменник у китайській мові є самостійною, повнозначною лексико-граматичною категорією. Його функціонування пов'язане з наявністю лексичних, граматичних та стилістичних ознак. Основними критеріями самостійності та повнозначності прийменника є певне лексичне значення, закономірності словотвору, можливість поєднання з усіма частинами мови та здатність утворювати самостійні речення (особливо в діалогічній мові та мові драматичних творів).

Китайський прийменник може бути пов'язаний валентним зв'язком не лише з наступним словом, але й з відокремленими від нього іншими словами, групами слів і реченням у цілому.

В українській мові пасивні конструкції протиставляються активним за співвідношенням між виконавцем дії та об'єктом дії, що знаходить своє вираження у структурі, центром якої є дієслово активного чи пасивного стану. Варіантними значеннями виступають актив і пасив, а інваріантним – реалізація дії її виконавцем.

Отже, на сучасному етапі розвитку наукової мови необхідно усвідомити, що в синтаксичних конструкціях, зокрема дієслівних, національна специфіка мови проявляється надзвичайно виразно. Тому ми повинні дбати про усталення в науковому стилі суто українських традицій, які виникли на народній основі, усуваючи складні нашарування, що з'явилися в нашій мові в результаті калькування готових сполук з російського мовлення.

Однак, вживання зворотних дієслів у деяких аспектах залишається дискусійним, наприклад: "уряд звітує" чи "уряд звітується", "я забув" чи "я забувся". Тому в перспективі є можливість ширше дослідити вживання пасивних конструкцій, зокрема використання форм пасивних дієприкметників замість властивих для українського синтаксису безособових форм на -но, -то.

ВИСНОВКИ

Отже, можна побачити, що сучасні китайські лінгвісти, досліджуючи різні мовні явища з функціонально-семантичного підходу, а не формального, приділяють значну увагу вивченню семантичних категорій. Загалом, за останні кілька років успіхи китайських лінгвістів у дослідженні цієї мовної категорії є незаперечними. Сфера інтересів учених у питанні вивчення пасивного стану значно розширилася, спостереження стали більш всебічними та багаторівневими, а описи – детальнішими та ретельнішими.

Крім того, посилюється тенденція поєднання опису мовних явищ з їх поясненням, для чого використовуються сучасні теорії, такі як теорія тривимірної граматики, що передбачає одночасний аналіз синтаксису, семантики та прагматики. Застосовуються методи аналізу як від форми до значення, так і від значення до форми. Крім того, для дослідження проблем пасивного стану залучаються найсучасніші зарубіжні розробки.

Ми виявили, що китайські прийменники можуть займати конкретну позицію в реченні. Використання прийменника в конкретній позиції залежить від: а) загального змісту речення, враховуючи особливості актуального членування; б) наміру підсилити лексичне значення конкретного прийменника.

У порівнянні з українською мовою, можна зазначити, що використання пасивних конструкцій не завжди вказує на негативне ставлення мовця до ситуації і не демонструє небажаність певної дії чи її результату. Зазвичай, речення з пасивною конструкцією має такий самий "відтінок", як і те саме речення в активному стані.

Розглянувши основні засоби вираження пасивного стану, можемо зробити висновок, що проблематика визначення типів використання пасивного стану є однією з найбільш дискусійних. Проаналізовані в пропонованому дослідженні основні типи значень функціонально-семантичного поля дозволяють окреслити певну лінгвістичну картину засобів і способів вираження пасивного стану в китайській та українській мовах.

Ми уточнили, що проблема використання пасивного стану в сучасній китайській мові залишається актуальною. Також з'ясовано, що пасивний стан властивий усім мовам світу і не може бути визначений через прості семантичні елементи.

Була висвітлена сутність поняття пасивного стану в сучасній китайській та українській мовах. Отже, пасивний стан є однією з семантичних категорій, властивих усім мовам світу, яка не піддається визначенню через більш прості семантичні елементи. Він впливає на формування тону речення та розуміння ступеня впливу на явища і предмети, про які йдеться.

Таким чином, можна стверджувати, що на етапах дослідження пасивного стану в сучасних китайській та українській мовах лінгвісти приділяють увагу специфіці та особливостям цієї проблеми, обумовленим безпосередніми лінгвістичними характеристиками китайської мови та традиційними підходами в китайському мовознавстві. Зокрема, дослідженням приділяється увага семантичним, синтаксичним і прагматичним аспектам використання пасивних конструкцій, що відображає багатогранність цього лінгвістичного явища.

При цьому враховується, що пасивні конструкції в китайській мові часто мають функціонально-семантичну природу, яка відрізняється від традиційних європейських мовних структур. Це вимагає глибокого аналізу та використання сучасних теоретичних підходів, таких як тривимірна граматики, яка дозволяє одночасно аналізувати синтаксис, семантику і прагматику.

Однак, не можна не зазначити, що в багатьох аспектах, пов'язаних з дослідженням пасивного стану, зокрема щодо зіставлення способів використання пасивних конструкцій у китайській та українській мовах, китайські дослідники поки не дійшли до одностайного висновку. Значна кількість проблем залишається відкритою для подальшого наукового вирішення. Однак варто зазначити, що з багатьох питань, пов'язаних з вивченням пасивного стану, зокрема зіставлення способів використання пасивного стану в китайській та українській мовах, китайські

дослідники ще не дійшли єдиної думки. Велика кількість проблем все ще потребує подальшого вирішення.

论文摘要

我们研究的主要目的涉及许多任务，这些任务在开始时就已确定。我们概述并确定了研究介词在现代汉语句子中的一般介词和个体介词把 bǎ 和被 bèi 的功能的理论基础。确定现代汉语介词的明确资格；分析并分析了现代汉语被动状态使用的主要方面；用现代汉语介词把 bǎ 和被 bèi 建立被动句的方案；确定了在现代汉语被动状态句子中使用介词的明确规则和条件。

该目标定义了研究的以下目标：- 充实了汉语和乌克兰语被动状态研究的理论基础 - 阐明现代汉语和乌克兰语中被动状态概念的实质刻画现代汉语和乌克兰语中被动状态的表达方式 - 比较现代汉语和乌克兰语中被动状态的使用和功能方式研究对象：现代汉语和乌克兰语的被动状态。

为了概述和分析现代汉语介词“把”和“被”的理论基础，我们了解了汉语语法系统的研究和理论基础，即其句法和词汇形态特征，并提供了理论信息。关于汉语部分语言的定义和区分，即介词。在研究现代汉语句子中介词“把”和“被”的实现时，我们确定了被动状态的实质，特征和意义，作为语言和人类存在的组成部分。因此，我们发现实现被动状态的最重要概念之一是介词把 bǎ 和被 bèi 所取代，实现它们的一种特定方式是句子中单词的清晰和严格顺序。

已经确定，现代汉语中的介词被认为是词类的一个类别，并且是语言中单词的组成部分。此外，为了分析介词把 bǎ 和被 bèi 的功能，确定了它们的句子结构方案，并在其中引入了被动状态。

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Li C.N., Thompson S.A. Mandarin Chinese: A Functional Reference Grammar - University of California Press, 1989. - 713 pages.
2. Люй Веньхуа. Zhongguo lu shi xue.1987р.
3. Han Z. Persistence of the implicit influence of NL: The case of the pseudopassive //Applied Linguistics, Volume 21, Issue 1, March 2000, Pages 78–105,
4. Dong Danling. 英汉被动表达比较// 文化研究, 2008.
5. Сімович, В. І. Граматика української мови : для самонавчання та в допомогу шк. науці / Василь Сімович; Українська накладня. – 2-ге вид. з одмінами й дод. – Київ ; Ляйпціг: Укр. накладня, [1919]. – 584 с.
6. Синявський, О. Н. / О. Синявський ; пристосував до буденного вжитку В. Сімович. – Харків; Берлін; Нью-Йорк: Космос, 1922. – IX, 150 с.
7. Курило О. Матеріяли до української діалектології та фольклористики. - К. 1928. 136 с.
8. Гладкий, М. Д. Практичний курс української мови. 1918р.
9. Тимченко, Є. К.“Українська історична та діалектна лексика” 1996р.
- 10.Сулима, М. Ф Український article - ЧШ 1923, № 6, с. 174 – 79.
- 11.Булаховський, Л. А. Журнал «Українська мова» – №1 (73) 2020
- 12.Завгородній, В.А Українська мова для іноземців - Суми : Університетська книга, 2020. –363 с.
- 13.Смагленко, Н. Ф. Українська сучасна літературна мова: лексичний, фонетичний і граматичний аналіз - Вища Школа, 1980 - : 158с. 39
- 14.Мельничук, О. С. Сучасна українська літературна мова. Синтаксис [Текст] / за ред. І. К. Білодіда ; відп. ред. О. С. Мельничук. – К. : Наук. думка, 1972. – 515 с. – 2,57.
- 15.Русанівський, В. М. Українська граматика - УМЛШ. 1986р. 44с.
- 16.Олексієнко, Л. А. Основні підходи до професійної підготовки майбутніх перекладачів в університетах Австрії [Електронний ресурс] / Л. А.

Олексієнко Вісник Університету імені Альфреда Нобеля. Серія: Педагогіка і психологія. - 2017. - № 2. - С. 34–39.

- 17.Півторак, Г. П. Морфологія інфінітива в східнослов'янських мовах: порівняльно-історичний нарис.- Інститут мовознавства ім. О.О. Потебні АН УРСР ; Відп. ред. Віталій Макарович Русанівський . – Київ : Наукова думка, 1974 . – 144 с.
- 18.Вихованець, І. Р. Граматика української мови — Київ: Либідь,1993 — 365 с.
- 19.Непийвода, Н. Ф. Практичний російсько-український словник - Київ. Рік: 2000р — 256с.
- 20.Городенська, О.В. Вплив сучасного інформаційного простору на розвиток мовної особистості - 2015р.
- 21.Плющ, М. Я. : у 2 ч.: Підруч. для студ. філол. спец. вищ. навч. закл. / М. Я. Плющ. - К. : Вища школа, 2005.Ч. 1 : Морфеміка. Словотвір. Морфологія : [б.в.]. – 2005. – 288 с.
- 22.Смеречинський, С.С. Куди йде українська мова (До питання про предикативний номінатив та „предикативний" інструменталь в українській мові) - 1928р.
- 23.Корольов, Е.І. Культура мови в українському суспільстві - 2018р.
- 24.Ма Цзяньчжун 马氏文通 : граматика— Шанхай, 1898 р. 40 28.Лаврінець О.Я. // Наукові записки НаУКМА. - 2008. - Т. 85 : Філологічні науки. - С. 40-44
25. 钟兆华 2015 《近代汉语虚词词典》，商务印书馆.
26. 马贝加 。 近代汉语介词。中华书局,2002 年.230 页
27. 刘丹青. 焦点与背景、话题及汉语“连”字句.中国语文.4 期. 1998 年.243-252 页.
28. 吕叔湘. 汉语语法分析问题 /吕叔湘. 北京.商务印书馆, 1997. 113 页.